

Datum van
inontvangstneming

:

05/04/2019

Zaak C-199/19**Samenvatting van het verzoek om een prejudiciële beslissing overeenkomstig artikel 98, lid 1, van het Reglement voor de procesvoering van het Hof van Justitie****Datum van indiening:**

27 februari 2019

Verwijzende rechter:

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi (Polen)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

24 januari 2019

Verzoekende partij in conventie en verwerende partij in reconventie:

RL sp. z o.o.

Verwerende partij in conventie en verzoekende partij in reconventie:

J.M.

Voorwerp van de procedure in het hoofdgeding

Partijen twisten in wezen over de vraag of de huurovereenkomst tussen hen kan worden aangemerkt als een handelstransactie in de zin van richtlijn 2011/7/EU van het Europees Parlement en de Raad van 16 februari 2011 betreffende bestrijding van betalingsachterstand bij handelstransacties en de ustawa o terminach zapłaty w transakcjach handlowych (wet betreffende de betalingstermijnen bij handelstransacties) van 8 maart 2013 (hierna ook: „wet van 2013”). Enkel indien de huurovereenkomst als handelstransactie in de hierboven genoemde zin wordt verstaan, kan de genoemde wet daarop worden toegepast en heeft verzoekster, overeenkomstig haar vordering, recht op rente en op vergoeding van de invorderingskosten ten belope van het bedrag dat en onder de voorwaarden die zijn vastgesteld in de genoemde richtlijn, die bij de bepalingen van de genoemde wet in Pools recht is omgezet. In het andere geval moeten de rentevordering van de schuldeiser en zijn vordering tot vergoeding – in overeenstemming met de vordering van verweerder – worden aangemerkt als misbruik van het onderhavige recht in de zin van artikel 5 van de kodeks cywilny (burgerlijk wetboek; hierna ook: „k.c.”).

Voorwerp en rechtsgrondslag van het verzoek om een prejudiciële beslissing

Met het oog op de uitlegging van de nationale bepalingen van de wet van 2013 in overeenstemming met richtlijn 2011/7 beoogt de verwijzende rechter in wezen te vernemen hoe de termen „handelstransactie” en „betalingsregelingen met betaling in termijnen” in de zin van richtlijn 2011/7 moeten worden opgevat. In het eerste geval wenst de verwijzende rechter te vernemen of deze richtlijn en de Poolse wet van 2013 van toepassing zijn op overeenkomsten waarvan de kenmerkende prestatie bestaat in het leveren van goederen voor tijdelijk gebruik tegen vergoeding (bijvoorbeeld huur- of pachtovereenkomsten). Hij wil dus vernemen of dergelijke overeenkomsten handelstransacties in de zin van artikel 2, lid 1, van richtlijn 2011/7 en artikel 4, lid 1, van de wet van 2013 zijn. In het tweede geval, en alleen indien de eerste vraag bevestigend wordt beantwoord, moet worden verduidelijkt of de overeenkomst betreffende de periodieke geldelijke prestatie van de schuldenaar, ook indien de overeenkomst voor onbepaalde tijd is gesloten, identiek is aan een door de partijen bij een handelstransactie overeengekomen betalingsregeling met betaling in termijnen in de zin van artikel 5 van de richtlijn en artikel 11, lid 1, van de wet van 2013.

Prejudiciële vragen

1. Moet artikel 2, lid 1, van richtlijn 2011/7/EU van het Europees Parlement en de Raad van 16 februari 2011 betreffende bestrijding van betalingsachterstand bij handelstransacties (PB 2011, L 48, blz. 1), in Pools recht omgezet bij artikel 4, lid 1, van de ustawa o terminach zapłaty w transakcjach handlowych (wet betreffende de betalingstermijnen bij handelstransacties) van 8 maart 2013 (geconsolideerde tekst Dz. U. 2019, volgnr. 118), aldus worden uitgelegd dat overeenkomsten waarvan de kenmerkende prestatie bestaat in het leveren van goederen voor tijdelijk gebruik tegen vergoeding (bijvoorbeeld huur- of pachtovereenkomsten) eveneens moeten worden beschouwd als transacties die leiden tot het leveren van goederen of het verrichten van diensten tegen vergoeding (handelstransacties)?
2. In geval van een bevestigend antwoord op de eerste prejudiciële vraag: moet artikel 5 van de hierboven genoemde richtlijn, in Pools recht omgezet bij artikel 11, lid 1, van de hierboven genoemde wet betreffende de betalingstermijnen bij handelstransacties, aldus worden uitgelegd dat onder een door de partijen bij een handelstransactie overeengekomen betalingsregeling met betaling in termijnen ook moet worden verstaan een overeengekomen periodieke geldelijke prestatie van de schuldenaar, ook indien de overeenkomst voor onbepaalde tijd wordt gesloten?

Aangevoerde bepalingen van Unierecht

Richtlijn 2011/7/EU van het Europees Parlement en de Raad van 16 februari 2011 betreffende bestrijding van betalingsachterstand bij handelstransacties (PB 2011, L 48, blz. 1) – overwegingen 2, 3, 11 en 22, artikel 2, lid 1, en artikel 5 (hierna: „richtlijn 2011/7” of „richtlijn”)

Aangevoerde bepalingen van nationaal recht

Ustawa o terminach zapłaty w transakcjach handlowych (wet betreffende de betalingstermijnen bij handelstransacties) van 8 maart 2013 (geconsolideerde tekst Dz. U. 2019, volgnr. 118) – artikel 4, punt 1) (ter omzetting van artikel 2, lid 1, van de richtlijn), artikel 7, lid 1, punten 1) en 2), artikel 10, leden 1 en 3, en artikel 11, lid 1 (ter omzetting van artikel 5, eerste volzin, van de richtlijn), en lid 2, punten 1) en 2) (hierna: „wet van 2013”)

Ustawa - Kodeks cywilny (burgerlijk wetboek) van 23 april 1964 (geconsolideerde tekst Dz. U. 2018, volgnr. 1025) – artikel 5

Korte uiteenzetting van de feiten en van de procedure

- 1 Op 10 april 2018 heeft verzoekster, de vennootschap naar Pools recht RL spółka z ograniczoną odpowiedzialnością, met statutaire zetel te Ł., bij de Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi (rechter in eerste aanleg Łódź, Polen) een vordering (vordering in conventie) ingesteld tegen de in Polen woonachtige verweerder J.M. tot betaling van een bedrag van 1 767,30 Poolse zloty (PLN), vermeerderd met de wettelijke rente voor betalingsachterstanden bij handelstransacties vanaf de datum waarop de vordering is ingesteld tot aan de dag van betaling.
- 2 In de dagvaarding is aangegeven dat tussen partijen een huurovereenkomst is gesloten krachtens welke verzoekster, in de hoedanigheid van verhuurder, aan verweerder, in de hoedanigheid van huurder, een bedrijfsruimte te Łódź ter beschikking heeft gesteld en verweerder in ruil daarvoor verplicht was tot betaling van huur en exploitatiekosten die overeenkwamen met de door verzoekster gedragen kosten voor het onderhoud van het gebouw.
- 3 De overeenkomst is voor onbepaalde tijd gesloten op 15 januari 2015. Verweerder diende de verschuldigde maandelijkse huur uiterlijk op de tiende dag van elke maand te voldoen. Het bedrag van de daarvoor uitgereikte factuur moest worden vermeerderd met de contractueel vastgelegde forfaitaire exploitatiekosten. Uit hoofde van de verplichting krachtens de huurovereenkomst heeft verweerder aan verzoekster een borgsom van 984 PLN betaald.
- 4 Verzoekster heeft erop gewezen dat verweerder in de periode van september 2015 tot december 2017 vertraging heeft opgelopen bij de betaling van de

verschuldigde bedragen uit hoofde van zestien door verzoekster uitgereikte btw-facturen betreffende de huur en de exploitatiekosten voor zestien huurperiodes. In dat verband heeft verzoekster, ter vergoeding van de invorderingskosten zoals bepaald in artikel 10 van de wet van 2013, aan verweerder een kostennota uitgereikt ten belope van een totaalbedrag van 2 751,30 PLN, wat overeenkomt met het zestienvoudige van een bedrag van 40 EUR in PLN. Daarnaast heeft verzoekster het haar verschuldigde bedrag van 2 751,30 PLN verrekend met de vordering van verweerder uit de borgsom van 984 PLN. Als gevolg daarvan zijn de genoemde vorderingen gecompenseerd tot een bedrag van 984 PLN, wat – indien gegrond – zou betekenen dat verweerder niet langer recht heeft op terugbetaling van de borgsom. Uitgaande daarvan vordert verzoekster betaling van een bedrag van 1 767,30 PLN, te weten het resterende bedrag van de oorspronkelijke vordering na aftrek van de borgsom.

- 5 In het betalingsbevel dat in de loop van de aanmaningsprocedure is uitgevaardigd, is de vordering in conventie in haar geheel toegewezen.
- 6 Verweerder heeft een verweerschrift tegen dit betalingsbevel ingediend. Daarin is het betalingsbevel in zijn geheel bestreden, zodat het is komen te vervallen. Verweerder heeft verzocht de vordering in haar geheel ongegrond te verklaren. Tezamen met zijn verweerschrift heeft verweerder een reconventionele vordering tegen verzoekster (verweerster in reconventie) ingesteld. Daarbij heeft hij terugbetaling gevorderd van de borgsom voor de huurovereenkomst tussen hen en betaling van een bedrag van 984 PLN, vermeerderd met de wettelijke verdragingsrente vanaf 16 februari 2018 tot aan de dag van betaling.
- 7 Met het oog op zijn beslissing betreffende het verweerschrift en de reconventionele vordering heeft de verwijzende rechter het Hof om een prejudiciële beslissing verzocht.

Voornaamste argumenten van partijen in het hoofdgeding

- 8 Verzoekster is van mening dat de huurovereenkomst met verweerder een handelstransactie is in de zin van de richtlijn en de Poolse wettelijke bepalingen tot omzetting daarvan. Volgens haar moet de huurovereenkomst worden beschouwd als een verrichting van diensten tegen vergoeding (één van de twee mogelijkheden waarin wordt voorzien in de definitie van handelstransacties in de richtlijn en de wet ter omzetting daarvan). Daaruit leidt zij de mogelijkheid af om de openstaande aanspraken uit hoofde van de huurovereenkomst te verhogen met wettelijke rente als bedoeld in artikel 7, lid 1, en artikel 11, lid 2, punt 1, van de wet van 2013 en een vergoeding van de invorderingskosten als bedoeld in artikel 10 van deze wet.
- 9 Verweerder heeft onder meer betoogd dat hij geen vertraging heeft opgelopen bij de betaling van een aantal van de in de vordering van verzoekster genoemde btw-facturen. Daarnaast heeft hij aangevoerd dat verzoekster misbruik heeft gemaakt van haar subjectieve recht door een vergoeding van de invorderingskosten te

vorderen uit hoofde van een vertraging van slechts enkele dagen bij de betaling van de overige btw-facturen. Het meest verreichende inhoudelijke bezwaar van verweerder (ter rechtvaardiging van de afwijzing van de vordering in conventie in haar geheel en toewijzing van de reconventionele vordering, eveneens in haar geheel) is dat de wet van 2013, krachtens welke verzoekster (verweester in reconventie) oorspronkelijk betaling van het totaalbedrag van 2 751,30 PLN had gevorderd, niet van toepassing is op de beoordeling van de huurovereenkomst tussen hen. Verweerder betoogt dat de huurovereenkomst geen handelstransactie in de zin van deze wet is, aangezien – anders dan wordt betoogd door verzoekster – de huurovereenkomst geen dienstenovereenkomst is en als overeenkomst betreffende het tijdelijke gebruik van goederen niet binnen de werkingssfeer van de richtlijn en de wet van 2013 valt.

Korte uiteenzetting van de motivering van de verwijzing

- 10 Wat de eerste prejudiciële vraag betreft, definieert richtlijn 2011/7 „handelstransacties” als „transacties tussen ondernemingen [...] die leiden tot het leveren van goederen of het verrichten van diensten tegen vergoeding”. De richtlijn bevat evenwel geen definitie van deze begrippen. Deze zijn evenmin omschreven in de wet van 2013.
- 11 Het Poolse burgerlijk recht kent geen dichotomie tussen overeenkomsten inzake de levering van goederen enerzijds en overeenkomsten inzake de verrichting van diensten anderzijds. Het kent veeleer een indeling in overeenkomsten inzake de overdracht van rechten, overeenkomsten inzake het gebruik van zaken, overeenkomsten inzake de verrichting van diensten en overeenkomsten inzake kredietbetrekkingen. Om deze reden wordt de materiële werkingssfeer van het begrip „handelstransactie” in het Poolse burgerlijk recht verschillend opgevat.
- 12 Algemeen wordt erkend dat een levering van goederen zoals bedoeld in artikel 4, punt 1, van de wet van 2013 niet moet worden opgevat als een leveringsovereenkomst in de zin van artikel 605 k.c., krachtens welke een leverancier gehouden is slechts naar soort bepaalde zaken te vervaardigen en deze in delen of termijnen te leveren en een afnemer gehouden is deze zaken in ontvangst te nemen en de prijs ervan te voldoen. Veeleer wordt daaronder verstaan elke overeenkomst inzake de overdracht van de eigendom of de macht om als een eigenaar over goederen te beschikken (bijvoorbeeld een verkoop-, ruil-, leverings- of teeltovereenkomst). Bijgevolg ligt de nadruk op het economische aspect en niet op de terminologische overeenstemming van het burgerlijk wetboek en de wet van 2013. Rekening houdend met het feit dat het begrip „goederen” in het burgerlijk wetboek niet alleen betrekking heeft op zaken, biedt de gepresenteerde uitlegging van het begrip „levering van goederen” volgens sommige auteurs de mogelijkheid om daarmee zowel overeenkomsten te bestrijken waarvan de kenmerkende prestatie betrekking heeft op zaken als overeenkomsten die intellectuele-eigendomsrechten betreffen. Huur-, pacht- en leaseovereenkomsten zijn evenwel van de aldus opgevatte werkingssfeer van de

wet uitgesloten. De terbeschikkingstelling van „goederen” voor tijdelijk gebruik valt namelijk niet binnen de werkingssfeer van wat gewoonlijk onder een levering wordt verstaan.

- 13 Er bestaat geen twijfel over de minimumomvang van het begrip „verrichting van diensten”. Zoals hierboven vermeld wordt in het burgerlijk recht namelijk een onderscheid gemaakt tussen verschillende overeenkomsten inzake de verrichting van diensten en omvat deze groep volgens de wet van 2013 niet alleen overeenkomsten waarbij een belangrijke rol is weggelegd voor een zorgvuldig optreden (dienstenovereenkomsten in de strikte zin van het woord, zoals overeenkomsten van opdracht) maar tevens resultaatovereenkomsten (dienstenovereenkomsten in de ruime zin van het woord, zoals aannemingsovereenkomsten). Zelfs volgens de ruimst mogelijke letterlijke uitlegging van het begrip „verrichting van diensten” komen overeenkomsten waarvan de kenmerkende prestatie bestaat in het leveren van goederen voor tijdelijk gebruik tegen vergoeding (zoals huur-, pacht- of leaseovereenkomsten) niet in aanmerking om in deze categorie te worden opgenomen.
- 14 Een deel van de rechtsliteratuur wijst evenwel op een gelijkenis tussen de begrippen „levering van goederen tegen vergoeding” en „verrichting van diensten tegen vergoeding” zoals deze worden gebruikt in de wet van 2013 en in de ustawa o podatku od towarów i usług (wet betreffende de belasting over de toegevoegde waarde) van 11 maart 2004 (geconsolideerde tekst Dz. U. 2018, volgnr. 2174; hierna: „btw-wet”). Krachtens de btw-wet moet onder goederen worden verstaan zaken of delen daarvan, evenals alle vormen van energie (artikel 2, punt 6); moet onder levering van goederen worden verstaan de overdracht van de macht om als eigenaar over goederen te beschikken (artikel 7, lid 1), en moet onder de verrichting van diensten worden verstaan elke verrichting ten behoeve van een natuurlijk persoon, een rechtspersoon of een organisatorische eenheid zonder rechtspersoonlijkheid die geen levering van goederen in de zin van artikel 7 van de wet is (artikel 8, lid 1). Indien wordt aangenomen dat de in beide wetten gebruikte begrippen identiek zijn, zou een huurovereenkomst kunnen worden beschouwd als een overeenkomst inzake de verrichting van diensten.
- 15 Hoewel een ruime uitlegging van overeenkomsten inzake de levering van goederen tegen vergoeding en overeenkomsten inzake de verrichting van diensten tegen vergoeding het – naar analogie met de btw-wet – mogelijk zou maken om de meeste overeenkomsten tussen ondernemers, inclusief huur- en pachtovereenkomsten, binnen de werkingssfeer van de wet van 2013 te brengen en hoewel dit zou tegemoetkomen aan de wetgevingsvereiste van overweging 3 van richtlijn 2011/7, wordt dit niet algemeen aangenomen. In de eerste plaats zij erop gewezen dat de conceptuele kaders van het burgerlijk recht, als onderdeel van het privaatrecht, en van het belastingrecht, als onderdeel van het publiekrecht, aanzienlijk van elkaar verschillen. Iedere gelijkstelling van dezelfde begrippen die in twee afzonderlijke rechtsstelsels worden gebruikt, zou derhalve tot ongewenste resultaten kunnen leiden, met name wat betreft de uniformiteit van de uitlegging van bepaalde rechtsfiguren en dus ook wat betreft de eenvormige toepassing van

het recht. Voorts zij gewezen op de autonomie van het belastingrecht tegenover het privaatrecht, en dus ook op de autonomie van de begrippen van het belastingrecht. De verschillen zijn dermate verrekend dat een rechtshandeling die krachtens het burgerlijk recht ongeldig is omdat niet is voldaan aan het vormvereiste, krachtens het belastingrecht bijvoorbeeld wel een levering van goederen kan zijn en dus aanleiding kan geven tot een belastingschuld.

- 16 Overweging 2 van richtlijn 2011/7 lijkt te pleiten tegen een kwalificatie van overeenkomsten waarvan de kenmerkende prestatie bestaat in het leveren van goederen voor tijdelijk gebruik tegen vergoeding (opgevat in overeenstemming met de bedoeling van de Uniewetgever) als handelstransacties in de zin van artikel 4, punt 1, van de wet van 2013. In deze overweging wordt vermeld dat wanneer marktdeelnemers op de interne markt goederen en diensten aan andere marktdeelnemers of aan overheidsinstanties leveren, dit meestal gebeurt op basis van uitgestelde betaling, waarbij de leverancier de afnemer een betalingstermijn toekent die door partijen is overeengekomen, in de factuur van de leverancier is vermeld, of wettelijk is vastgesteld. In het geval van huur- of pachtovereenkomsten is er geen sprake van een kenmerkende prestatie of een uitgestelde betaling aangezien de kenmerkende prestatie hier complex van aard is (en niet louter een eenmalige prestatie, dat wil zeggen de afgifte van het verhuurde of verpachte goed, maar met name ook een doorlopende prestatie omvat, te weten het dulden van het gebruik ervan door de huurder of de pachter). Bovendien is de geldelijke vergoeding in dit geval periodiek van aard (wat hieronder nog ter sprake komt) en wordt deze bij het begin („van tevoren”) of na afloop van de opeenvolgende afrekeningsperioden („achteraf”) voldaan.
- 17 Ook overweging 11 van richtlijn 2011/7 lijkt te pleiten tegen de indeling van huur- en pachtovereenkomsten als handelstransacties. Voorst wordt in deze overweging aangegeven dat de levering van goederen en de verrichting van diensten tegen vergoeding, waarop deze richtlijn van toepassing is, ook het ontwerp en de uitvoering van openbare werken en bouw- en civieltechnische werken moet omvatten. Dit betekent dat de Uniewetgever heeft erkend dat er twijfel kan bestaan over de vraag of het ontwerp en de uitvoering van openbare werken of bouw- en civieltechnische werken wel een levering van goederen of een verrichting van diensten vormen. Tegelijkertijd hebben dergelijke prestaties veel meer gemeenschappelijke kenmerken met de verrichting van diensten dan prestaties die bestaan in het leveren van goederen voor tijdelijk gebruik. Derhalve kan worden aangenomen dat indien overeenkomsten die betrekking hebben op de levering van goederen voor tijdelijk gebruik tegen vergoeding onder richtlijn 2011/7 zouden vallen, dit – om alle twijfels over de uitlegging weg te nemen – ook in de overwegingen van de richtlijn zou zijn vermeld.
- 18 De Sąd Najwyższy (hoogste rechter in burgerlijke en strafzaken Polen) heeft zich eenmaal over het geschetste uitleggingsprobleem gebogen. In de motivering van zijn beslissing van 6 augustus 2015, die is gegeven krachtens artikel 2 van de voorheen geldende ustawa o terminach zapłaty w transakcjach handlowych (wet betreffende de betalingstermijnen bij handelstransacties) van 12 juni 2003 (Dz. U.

nr. 139, volgnr. 1323) en waarin handelstransacties worden gedefinieerd op een wijze die vergelijkbaar is met artikel 4, lid 1, van de wet van 2013, heeft de Sąd Najwyższy erop gewezen dat, aangezien de wet tot doel heeft schuldeisers een brede bescherming te bieden, het begrip overeenkomst inzake de verrichting van diensten tevens betrekking heeft op overeenkomsten inzake het tijdelijke gebruik van goederen, zoals huur- of pachtovereenkomsten, die strikt genomen geen overeenkomsten inzake de verrichting van diensten zijn.

- 19 De taalkundige en systematische uitlegging van het begrip „handelstransactie” leidt derhalve tot de conclusie dat dit begrip niet van toepassing is op huur- of pachtovereenkomsten, aangezien dit geen overeenkomsten zijn die leiden tot het leveren van goederen of het verrichten van diensten tegen vergoeding. Anderzijds pleit een functionele uitlegging ervoor om deze overeenkomsten wel binnen de werkingssfeer van richtlijn 2011/7 en de wet van 2013 te laten vallen, aangezien zij een groot deel van het professionele rechtsverkeer (het economische verkeer) uitmaken en zij voor verhuurders (verpachters) vaak de belangrijkste economische activiteit en de voornaamste bron van inkomsten zijn, wat betekent dat betalingsachterstanden bij de betaling van huur (pacht) een negatieve uitwerking op hun financiële liquiditeit hebben en het financiële beheer van hun onderneming bemoeilijken. Overweging 3 van richtlijn 2011/7 wijst op de noodzaak om dergelijke gevolgen te voorkomen.
- 20 Wat de tweede prejudiciële vraag betreft, is artikel 5 van richtlijn 2011/7 nagenoeg woordelijk in Pools recht omgezet bij de bepalingen van artikel 10, lid 3, en artikel 11, lid 1 en lid 2, punt 2, van de wet van 2013. Het terminologische verschil betreft het gebruik van het begrip „betalingsregelingen met betaling in termijnen” in de richtlijn en het begrip „regeling voor betaling in delen” in de Poolse wet. Deze terminologische verschillen pleiten evenwel niet voor de conclusie dat de Poolse wetgever in artikel 11, lid 1, van de wet een ruimere of engere bepaling heeft beoogd dan de Europese wetgever in de eerste volzin van artikel 5 van de richtlijn. In het Poolse burgerlijk recht is één van de voornaamste indelingen van de prestaties die het voorwerp van verbintenissen uitmaken namelijk de onderscheiding tussen eenmalige, periodieke en doorlopende prestaties. Aangezien de derde groep prestaties, de doorlopende, irrelevant is in de onderhavige zaak, is het van belang om het criterium divisionis van de indeling in eenmalige en periodieke prestaties te identificeren. Algemeen wordt aanvaard dat eenmalige prestaties worden gekenmerkt doordat de tijdsfactor hier niet hoeft te worden ingeroepen bij de vaststelling van de inhoud en de reikwijdte van de gedraging waartoe de schuldenaar verplicht is. Zoals elke menselijke gedraging kan een eenmalige prestatie uiteraard een langere of kortere tijd in beslag nemen, maar dit element heeft geen invloed op de inhoud en de reikwijdte van de prestatie. Om de inhoud en de reikwijdte van periodieke prestaties te beschrijven, is wel een tijds-element nodig. Dit zijn namelijk activiteiten die cyclisch van aard zijn en die terugkeren met van tevoren vastgestelde tussenpozen. In de regel bestaan zij in periodieke betalingen of in het periodiek ter beschikking stellen van vervangbare zaken. De tijdsfactor is hier niet alleen bepalend voor de inhoud van de prestatie maar ook voor de totale

reikwijdte ervan: hoe langer een dergelijke verbintenis duurt, des te meer prestaties de schuldeiser van de schuldenaar mag verwachten. Dit kenmerk onderscheidt periodieke prestaties van eenmalige prestaties in delen, waaronder moet worden verstaan de verdeling van een eenmalige prestatie in termijnen. In dit geval wordt de reikwijdte van de prestatie namelijk onmiddellijk van tevoren vastgesteld, zonder verwijzing naar het tijdselement. Ongeacht het aantal termijnen waarin de prestatie wordt verdeeld en over welke periode is de omvang van dit soort prestaties namelijk niet aan verandering onderhevig. Een periodieke prestatie geeft haar karakter niet prijs en wordt niet als eenmalige prestatie beschouwd om de enkele reden dat de verbintenis voor bepaalde tijd wordt aangegaan. Los van de vraag of een huur- of pachtovereenkomst voor onbepaalde of voor bepaalde tijd is gesloten, wordt een periodiek verschuldigde huur voor opeenvolgende periodes dus als periodieke prestatie beschouwd.

- 21 Om deze redenen kan de uitlegging van artikel 11, lid 1, van de wet van 2013 en van artikel 5, eerste volzin, van richtlijn 2011/7 leiden tot de conclusie dat deze bepalingen alleen van toepassing zijn op gevallen waarin de prestatie van de leverancier of de dienstverrichter eenmalig van aard was maar door de partijen is vastgesteld (overeengekomen) dat deze in delen (termijnen) zou worden verricht. Een dergelijke uitlegging zou evenwel leiden tot de vaststelling dat de schuldeiser in het geval van een betalingsachterstand bij de betaling van huur of pacht voor opeenvolgende perioden geen aanspraak kan maken op een vordering tot betaling van rente als bedoeld in artikel 7, lid 1, gelezen in samenhang met artikel 11, lid 2, punt 1, van de wet van 2013 of op een betaling van de tegenwaarde van 40 EUR in PLN, zoals bedoeld in artikel 10, leden 1 en 3, gelezen in samenhang met artikel 11, lid 2, punt 2, van de wet van 2013 (en krachtens artikel 3, lid 1, en artikel 6, lid 1, gelezen in samenhang met artikel 5, tweede volzin, van de richtlijn). Indien deze uitlegging van de aangehaalde bepalingen van de wet van 2013 en richtlijn 2011/7 juist is, zou dit ervoor kunnen pleiten dat deze richtlijn en de Poolse wet niet van toepassing zijn op overeenkomsten waarvan de kenmerkende prestatie bestaat in de afgifte van goederen voor tijdelijk gebruik tegen vergoeding (zoals huur- of pachtovereenkomsten) en dat deze overeenkomsten dus geen handelstransacties in de zin van beide rechtsinstrumenten zijn.
- 22 Er zij evenwel op gewezen dat de in het vorige punt uiteengezette uitlegging kan leiden tot resultaten die onverenigbaar zijn met de doelstellingen van richtlijn 2011/7. Dit zou namelijk betekenen dat schuldeisers het recht op rente tegen het in de richtlijn vastgestelde tarief en onder de in de richtlijn vastgestelde voorwaarden evenals een vergoeding van de invorderingskosten wordt ontzegd, zelfs indien een transactie die duidelijk een handelstransactie is voor bepaalde of onbepaalde tijd is gesloten (bijvoorbeeld een overeenkomst inzake boekhoudkundige diensten van onbepaalde duur, met betaling van een maandelijkse vergoeding).